SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

11 JUNI 1936



Pier haakte zich aan den krulstaart vast en liet zich voorttrekken. *(Zie blz. 3).*

DE WEDREN NAAR DE STAD

Door Pier gewonnen

Het aardmannetje kreeg een nieuw stel kleeren

H, wat is het al lang geleden dat boer Schrielaart op de boerderij Boschkamp woonde! Eeuwen en eeuwen moet dat vast geleden zijn. Ik kan me dat al niet meer zoo goed herinneren, maar zeker weet ik nog, dat het nog in den tijd was, toen de aardmannetjes nog rustig bij de menschen inwoonden, om ze in tijd van nood te kunnen helpen.

Enfin, boer Schrielaart dan woonde op de Boschkamp, een boerderij met een flinken moestuin, groote weiden en flink wat bouwland erbij en voorts met alle beesten, die op een boerderij zoo thuis hooren, als koeien, paarden, schapen, varkens ...... vul zelf de rest maar in. Maar ook hoorde bij de Boschkamp een aardmannetje dat op zolder woonde en er op paste, dat er niets ergs met de boerderij gebeurde.

Tegenwoordig — nu de menschen door hun ondankbaarheid de aardmannetjes zelf verjaagd hebben — zitten ze dikwijls in angst, wanneer het onweert, dat de bliksem in het huis zal slaan en het zal doen afbranden. Nu, het kon indertijd onweeren, dat de stukken eraf vlogen, boer Schrielaart hoefde heelemaal geen angst te hebben. Eens toen de donder rolde langs den hemel en bliksemstralen onophoudelijk flikkerden, stond hij rustig in de deuropening naar het noodweer buiten te kijken en hij lachte:

„Toe maar! Ons kan niets gebeuren; daar zorgt Pier, ons aardmannetje, wel voor!"

„Nou!" vond zijn vrouw, de boerin. „Dat mag ook wel! Want ieder jaar met Kerstmis krijgt hij toch ook een grooten schotel rijstebrij met heerlijke zoete melk gekookt en met een flink stuk boter en suiker en kaneel erin!"

„Hij krijgt zelfs nog meer!" lachte de boer. „Voor twaalf jaar heeft hij nog met Kerstmis die oude broek, die nog van m'n vaders overgrootvader was, gekregen. Die heeft hij toen netjes vermaakt tot een broekje, dat hem paste en dat heeft hij nu al weer al die jaren door steeds gedragen!"

„Wel, man, dan moet het nu wel zoo langzamerhand versleten zijn," zei de boerin.

„Naai jij dan maar eens een nieuwe broek voor hem. Je zult zien, wat Pier daarmee in zijn schik zal zijn," vond Schrielaart en hij ging naar binnen.

* * *

TOEN de oogst dat jaar in de schuur gebracht werd, dacht de boerin bij zichzelf:

„Die Pier, dat aardmannetje, moet toch dikwijls moe zijn, door al dat werk dat hij te doen heeft; het opletten dat er niets ergs gebeurt, het verjagen van muizen en ratten en weet ik wat niet al meer. Dit jaar zal ik hem met Kerstmis toch eens wat aardigs geven, behalve dan de schotel rijstebrij!"

En stiekem begon de boerin een nieuw stel kleeren voor kleinen Pier te naaien, die net zoo waren als Schrielaart's kleeren, maar dan natuurlijk veel kleiner. En toen ze met Kerstmis op zolder Pier's Kerstmaal van rijstebrij klaar zette, legde ze het stel nieuwe kleertjes er naast.

Nee maar, wat was dat aardmannetje in zijn schik! Direct trok hij het nieuwe pakje aan voor de feestdagen, terwijl hij de oude kleertjes zoolang ergens verstopte, want die moest hij weer aan hebben, wanneer hij druk werken moest.

Op het Kerstfeestmaal der aardmannetjes, dat in een hooischelf gehouden werd, had Pier's nieuwe costuum een groot succes — zoozeer zelfs, dat men nog voor de winter om was veel andere aardmannetjes precies hetzelfde gekleed kon zien gaan als onze vriend Pier.... ja, ik bedoel natuurlijk; als men zoó gelukkig was, een aardmannetje te zien te krijgen!

* * *

MAAR nu komt 't eigenlijke verhaal, dat ik je vertellen wilde — al dat andere was eigenlijk maar inleiding!

Eens op een voorjaarsdag had boer Schrielaart het heel erg druk met het op zijn wagen laden van allerlei dingen.

„Ik moet naar de stad, vrouw!" riep hij. „Het is geweldig, zooals de stadsmenschen zich verdringen om boter en eieren en vleesch en groente en alle andere dingen, die we hier op de boerderij hebben, te koopen!"

Maar juist toen hij nog een mand eieren op den wagen laadde, ging het „krak"! en daar brak een der assen, zoodat de wagen niet meer rijden kon!

„Nou, dat 's wat moois!" jammerde boer Schrielaart. „Hé, Pier, waar breng jij toch je tijd mee zoek, dat je niet zorgt, dat zooiets niets gebeuren kan! Hoe kom ik nou met al die dingen naar de markt in de stad?"

„Dat zullen we fluks even regelen!" antwoordde Pier, die achter een oude kruik vandaan kwam, op kalmen toon. Het aardmannetje had zijn oude kleeren aan, zoodat hij flink aanpakken kon. „De kleine wagen is heelemaal in orde, boer Schrielaart. Ga dan daarmee naar de stad!"

„Wat zeg je me nou?" schreeuwde de boer. „Dacht je soms, dat ik al die dingen op den kleinen wagen

laden kan ? En als ik minder meeneem, loont het de moeite niet ermee naar stad te gaan !"

„Laad nu maar zooveel mogelijk dingen op den kleinen wagen," raadde Pier, „dan kom ik wel achteraan met de rest."

„Jij ? Hoe wil je dat klaar spelen ? Je weet zeker ook niet, dat ik bovendien nog het groote varken mee moet nemen, dat ik aan den bierbrouwer verkocht heb !"

„Maak je nu daar maar niet bezorgd om. Ik zorg wel dat de heele rest in de stad komt !" suste Pier, het aardmannetje. „Maar haast je maar wat — dan zullen we eens zien, wie van ons beiden het eerst in de stad is !"

Boer Schrielaart stak zijn hand uit en lachte : „Als jij daar eerder bent dan ik, zal ik je geven, wat je wilt !"

Ja, als de boer er niet zeker van geweest was, dat er geen gevaar bestond, dat Pier de weddenschap winnen zou, zou hij niet zoo gul geweest zijn met zijn belofte.

„Top !" sprak Pier en gaf met zijn handje een klap op Schrielaart's handpalm.

Toen begon de boer den kleinen wagen op te laden en reed vervolgens weg, terwijl hij zich troostte, dat hij ten minste den boel, die op den wagen lag, in de stad verkoopen kon.



* * *

Nauwelijks was Schrielaart het erf afgereden, of Pier ging druk aan den gang. „Pauweltje !" riep hij uit en daar kwam zijn neefs achterachterkleinzoon — die natuurlijk ook een aardmannetje was — al uit een oude haverkist gekropen, waarin hij zich verstopt had, omdat hij er niet goed tegen kon, dat menschen naar hem keken.

„Haast je wat ! Pauweltje !" zei Pier en hij vertelde aan Pauweltje, waarmee hij zich haasten moest. Toen kreeg ook Pauweltje het opeens heel erg druk.

Een half uur later rende het groote varken het erf af en den weg op alsof het bezeten was !

Op zijn rug had het allerlei pakken en manden en kisten, waarin al die dingen zaten, die nog mee moesten naar de stad en bovenop stond Pauweltje om het varken in de goede richting te mennen.

„Voor mij is er geen plaats meer — maar kijk eens, toch kom ik mee !" riep Pier in het voorbijgaan tot Grauwerd, den waakhond, die van verbazing bijna over zijn ketting struikelde.

Piertje had een paar rolschaatsen gevonden en die fluks aangebonden — toen nam hij de oude parapluie, die al jaren lang boven op zolder hing en met zijn omgebogen handvat precies was wat Pier zocht.

Het varken had een mooie krul in zijn staart — dit hebben alle varkens die gezond en monter zijn, zooals je weet.

Pier haakte toen het handvat van de parapluie in de krulstaart van het varken en liet zich voorttrekken.

Hei-ho ! Daar ging het in suizende vaart langs den landweg en zoo heel lang duurde het niet of ze zagen ginds in de verte boer Schrielaart rijden in de richting van de stad.

„Nou, boer Schrielaart, wie zal er het eerst in de stad zijn ?" schreeuwde Pier het uit van de pret, toen hij den wagen voorbijvloog.

Hoe de boer ook trachtte vlugger te rijden, hij kon de anderen onmogelijk inhalen, want nu ging het heuvelaf en het varken en de rolschaatsen vlogen razend snel over den weg.

Lang voor de kleine wagen met Schrielaart de markt bereikte, waren Pier, Pauweltje en het varken daar al aangekomen.

„Je hebt eerlijk gewonnen, Pier," zei Schrielaart toen hij eindelijk aankwam. „En je zult hebben wat je verlangt !" Want zoo was de boer nu óók niet.

„Nou, dan zou ik wel graag een stel mooie nieuwe kleeren willen hebben !" sprak Pier stralend van genoegen. „Ik heb er nu genoeg van steeds in deze ouwe plunje te moeten loopen !"

En Schrielaart is toen zijn belofte nagekomen ook.



Watervrees

ER woont hier ergens in de buurt
Een kleine, blonde guit —
En als je hoort hoe dom die is,
Dan lach je hem vast uit!

Want wat ik je vertellen ga,
Heusch, dat geloof je niet.
Die domme jongen . . . huilt zoowaar
Wanneer hij water ziet.

Als men hem 's morgens wasschen wil,
Dan is het huis te klein,
Dan schreeuwt hij alles bij elkaar,
Als had hij, o, zoo'n pijn.

Z'n vriendjes plagen hem altijd,
Dat is voor hem heel naar —
Maar 'n jongen met zoo'n watervrees
Is ook verschrikkelijk raar!

Annie de Hoog-Nooy.

TEDDIE IN POPPENLAND





NADAT POP LIESJE EN TEDDIE OP DEN RUG VAN HET HAASJE GEKLAUTERD WAREN, RENDE DIT MET HEN DOOR DE DONKERE GANG TERUG NAAR DEN TUIN VANWAAR ZE GEKOMEN WAREN.



"HIER ZIJN WE WEER IN DEN TUIN VAN HET HUIS, WAAR ONS BAASJE MIES WOONT," ZEI TEDDIE TEN SLOTTE. "NOG WEL BEDANKT VOOR HET RIJTOERTJE, BRAAF HAZENBEEST!"



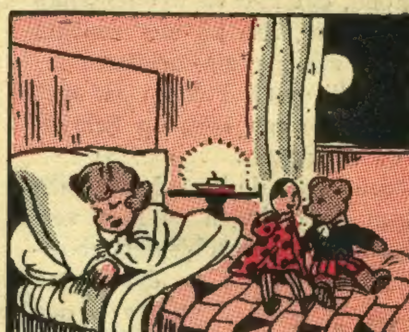
TOEN GINGEN TEDDIE EN LIESJE ONDER EEN LINDENBOOM ZITTEN. 'S MORGENS HOORDEN ZE MIESJE SCHREIEN, TERWIJL HAAR MOEDER HAAR TEVERGEEFS TRACHTTE TE TROOSTEN.



"HUIL MAAR NIET MEER!" RIEP MOEDER OPEENS. "IK HEB TEDDIE EN LIESJE WEER GEVONDEN! KIJK, HIER ZIJN ZE!" WAT WAS HET KLEINE MEISJE TOEN WEER BLIJ!



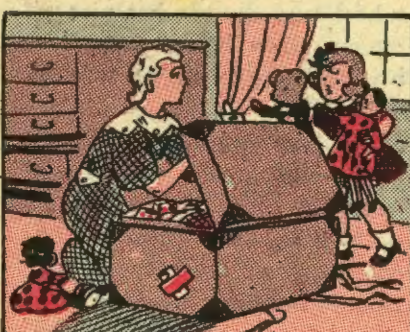
DEN HEELEN DAG SPEELDE ZIJ BIJNA NIET MEER MET HAAR HONDJE, WANT ZE WAS VEEL TE VERHEUGD, DAT LIESJE EN TEDDIE WEER BIJ HAAR WAREN. ZE HIELD ZE STEVIG VAST.



'S AVONDS, TOEN MIESJE AL RUSTIG SLIEP, TERWIJL HET BEERTJE EN DE POP OP DE DEKEN ZATEN, FLUISTERDE POP LIESJE: "WEET JE NOG, DAT WE NOG DRIE WENSCHEN MOGEN DOEN?"



DEN VOLGENDEN MORGEN VERZAMELDE 'T MEISJE AL HAAR POPPEN OM ZICH HEEN EN VERTELDE HUN TOEN, DAT ZE OP REIS GING NAAR HET STRAND LANGS DE GROOTE ZEE.



BIJ HET PAKKEN DER KOFFERS WILDE MIESJE DEN BEER EN POP LIESJE OOK IN DEN KOFFER STOPPEN, MAAR MOEDER ZEI: "HIER IS GEEN PLAATS MEER. DAN MOET JE ZE MAAR THUIS LATEN!"



ER ZAT NIETS ANDERS OP EN DUS NAM 'T MEISJE HARTELIJK AFSCHEID VAN HAAR SPEELKAMERAADJES. HET WAS WAAR, AAN HET STRAND SPEEL JE TOCH MEESTAL MET ZAND!

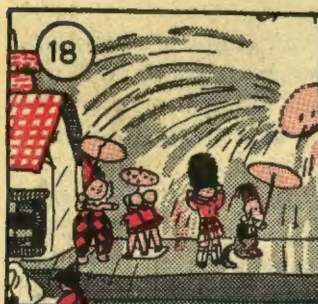
ONS PLAATJES-KIENSPEL

DE REGENBUI heet deze laatste kaart van ons plaatjes-kienspel, dat we thans geheel compleet hebben, zoodat we er naar hartelust mee kunnen gaan spelen.

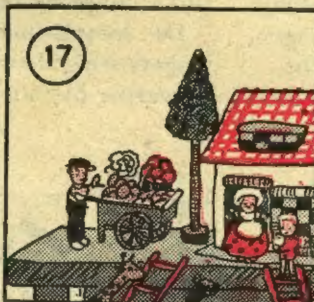
Maar eerst moeten we deze derde kaart met de bijbehoorende stukjes nog even op stevig wit karton plakken, om ten slotte zoowel de kaart als de stukjes netjes langs den omtrek uit te knippen.

Nu kunnen we ons kienspel voor het gebruik gereed maken

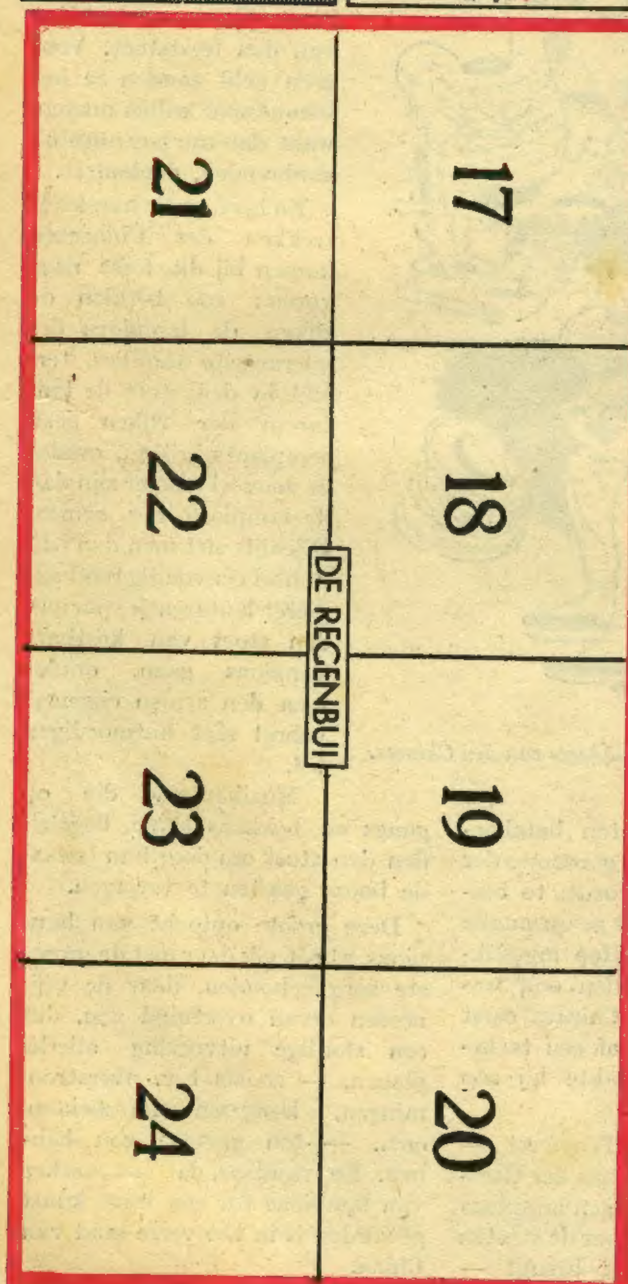
We spelen het spel natuurlijk met ons drieën, waarbij elk onzer een kaart voor zich heeft. De



















vierentwintig losse stukjes leggen we midden op tafel met de rugzijde omhoog, zoodat we de plaatjes en de nummers niet zien kunnen.

Nadat we deze stukjes goed dooreengemengd — „gewasschen" — hebben, opent een onzer het spel door een der stukjes op te nemen en na te zien, of dat stukje een nummer draagt, dat ook op zijn — of haar — kaart voorkomt. Is dit het geval dan wordt het op het gelijkgenummerde vakje der kaart gelegd ; komt het nummer niet op 's spelers kaart voor, dan wordt het weer tusschen de andere op tafel gelegd. De speler moet echter oppassen, dat z'n medespelers dan het nummer niet te zien krijgen.

Vervolgens zijn op de rij af de anderen aan de beurt en zoo gaat het spel voort, tot een van ons allen zijn kaart vol en daarmee het spel gewonnen heeft.

We kunnen het kienspel ook zoo spelen, dat een onzer alle stukjes in een doosje op zijn knieën houdt en er telkens — zonder er naar te zien — een stukje uitneemt, om dan het nummer van dat stukje luid op te lezen. De rechtmatige eigenaar legt het dan op zijn kaart. Ook bij deze manier van spelen is diegene winnaar, die het eerst zijn kaart vol heeft.

CHINEESCHE LANTARENS

Het jaarlijksche feest der lampions

OP den vijftienden dag van de eerste maand van het jaar viert China het Groote Lantarenfeest, een onvergetelijk schouwspel voor vreemdelingen, die het eens bijwonen mogen.

Je hebt natuurlijk allen wel eens Chineesche lantarens gezien — „lampions" noemen we ze gewoonlijk — die kleurige papieren lampen in allerlei grillige vormen. Nu, toen ik eens een poos in China wonen moest, heb ik gezien, hoe de Chineezen die lampions maken.

In de Chineesche stad, waar ik woonde, werd een heele straat uitsluitend door lampionmakers bewoond en een van de knapsten onder deze kundige vaklieden hield daar verblijf in een oud, vuil schuurtje, waarin een ruwe werkbank en een paar krukjes de eenige meubelen vormden.

De Chinees vroeg me, of ik hem eens aan het werk wilde zien en toen ik zijn uitnoodiging aangenomen had, stond ik versteld over de prachtige lantarens, die hij in zulk een armoedige omgeving maakte.

Vol lampions was het er: in allerlei maten en vormen hingen ze daar, sommige stelden veelkleurige vogels, andere draken of wonderlijke schepen e.d. voor.

De meeste dezer lampions waren voor vroolijke feesten bestemd, terwijl andere, die van wit rijstpapier vervaardigd waren, rouwlantarens voor een sterfhuis bleken te zijn.

Groote achthoekige lampions van roode zijde moesten op bruiloften dienen. Ze waren rijk met kleurige kralen, namaak-edelsteenen en klatergoud versierd. Meesterstukjes van versieringskunst waren dat, maar ze kostten dan ook veel geld. Vandaar dat de menschen ze slechts huurden, wanneer ze een bruiloft vieren moesten, want alleen de allerrijkste Chineezen konden voor het bezit van zulke lampions betalen.

De lampionmaker hield zijn vingers lenig door ze voortdurend in warme olijfolie te steken. Dan begon hij de gespleten bamboestaafjes, waarvan het geraamte der lampions gemaakt wordt, te buigen en te wringen, tot ze op smalle elastiekjes geleken. Hoe ingewikkeld sommige modellen ook waren, nooit keek de Chinees eerst naar een voorbeeld of een teekening, want alles maakte hij zoo maar uit zijn hoofd.



Vol lampions was het in de werkplaats van den Chinees.

Voor het groote Tengfeest — het feest van de Lichtjes der Geesten — worden duizenden lampions in een langen stoet door de straten gedragen, want dat brengt — volgens de Chineezen — veel geluk in het nieuwe jaar.

Elke familie hoort aan dit feest mee te doen, door in den stoet een lampion met den familienaam erop te laten meedragen.

Iedereen, die een nieuw soort of model van lampion meedraagt, wordt door het publiek, dat aan beide zijden van den weg staat toe te kijken, van harte toegejuicht.

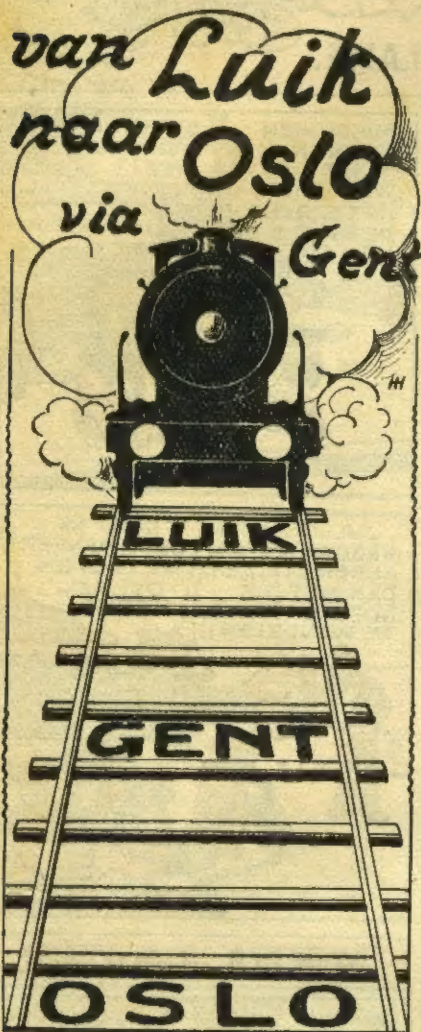
Die toekijkers staan eerst urenlang geduldig te wachten en gebruiken zelfs kalm hun maaltijd in de rij, in afwachting van den feeststoet. Voor geen geld zouden ze het schouwspel willen missen, want dat zou hun ongeluk aanbrengen, denken ze.

En heel goede karaktertrekken der Chineezen komen bij dit feest naar voren; zoo betalen de rijken de lampions der allerarmste families, terwijl in den stoet de lantarens der rijken geen eereplaats krijgen, omdat ze zooveel mooier zijn dan de lampions der armen. Dikwijls ziet men dan ook 'n heel eenvoudig rood papieren lantarentje voor aan den stoet van kostbare lampions gaan, omdat men den armen eigenaar vooral niet ontmoedigen wil.

Muzikanten, die op gongs en bekkens slaan, begeleiden den stoet om door hun lawaai de booze geesten te verjagen.

Deze groote optocht van lampions wordt elk jaar met de grootste zorg gehouden, daar de Chineezen ervan overtuigd zijn, dat een slordige uitvoering allerlei plagen, — zooals b.v. overstroomingen, hongersnood, ziekten, enz., — ten gevolge zou hebben. En vandaar, dat het maken van lampions tot een ware kunst geworden is in het verre land van China.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE



ZOO, we gaan eens een groote reis maken en wel van Luik over Gent naar Oslo, dat de hoofdstad van Noorwegen is.

Tusschen Luik en Gent zijn drie tusschenstations en tusschen Gent en Oslo eveneens drie.

De namen van die tusschenstations bestaan alleen maar in dit raadsel, dus in werkelijkheid komen ze niet voor. Het zijn alle goed-Nederlandsche woorden, die gevormd kunnen worden door een letter in het voorafgaande woord te vervangen door 'n andere letter, zoolang, tot de naam van het eerste station in het tweede veranderd is. De volgorde der letters mag veranderd worden.

Als we dus bij voorbeeld van de plaats Mook in Limburg naar IJlst in Friesland moesten reizen, zouden de tusschenstations kunnen luiden:

MOOK
MOOT
STOM
SLOT
IJLST

Probeer nu hetzelfde eens te doen voor de reis van Luik naar Gent en van Gent naar Oslo.

In de open vakjes tusschen de dwarsliggers — oftewel biels — der teekening kun je dan de namen der tusschenstations onder elkaar invullen.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

SPREEKWOORD-REBUS

De oplossing van den spreekwoordrebus luidde:

Men kan geen veeren plukken van een kikker.

Heb je die zegswijze ook uit het raadselschrift kunnen lezen?

JUFFROUW SNUGGER IN NOOD

Zet de fleschjes zoo naast elkaar als op de afbeelding aangegeven, dus links dat van 8 dL., dan dat van 5 dL. en rechts dat van 3 dL.

Eerst schenk je het fleschje van 5 dL. vol, dan bevatten de fleschschen:

3 dL. 5 dL. 0 dL.

Vervolgens schenk je uit het middelste het kleinste fleschje vol, waarna de stand is:

3 dL. 2 dL. 3 dL.

Dan giet je den inhoud van het kleinste en het grootste fleschje:

6 dL. 2 dL. 0 dL.

Hierna schenk je de middelste in de kleinste flesch leeg:

6 dL. 0 dL. 2 dL.

De middelste flesch wordt nu weer uit de grootste volgeschonken:

1 dL. 5 dL. 2 dL.

Ten slotte wordt uit de middelste flesch de kleinste volgeschonken, en zie: nu heeft de middelste flesch juist een inhoud van 4 dL., want de stand is nu:

1 dL. 4 dL. 3 dL.

Nu kan juffrouw Snugger haar buurvrouw precies de helft van de melk geven.

Als je dit vraagstuk alleen opgelost hebt, ben je een puzzelaar van de bovenste plank.

LETTER-CIJFERRAADSEL

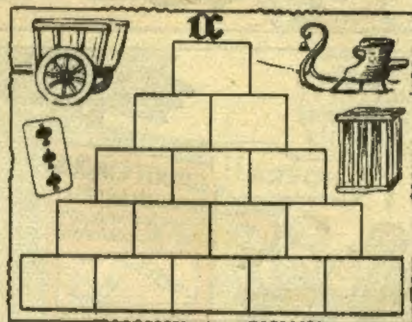
De in te vullen woorden waren:

eekhoren
haan
steen
denken—doen
Madrid

waaruit volgde, dat het spreekwoord luidde:

Het hemd is nader dan de rok.

EEN LETTERPYRAMIDE



HIER zie je een pyramide van vakjes met vijf teekeningen er om heen.

In het bovenste vakje moet de naam van een der teekeningetjes worden ingevuld; vervolgens komt in het volgende rijtje de naam van een andere teekening, enzoovoort.

In elk hokje komt slechts een letter, terwijl het eigenaardige van de te vinden namen is, dat elke volgende naam dezelfde letters bevat als de voorgaande naam plus een nieuwe letter.

Probeer eens je krachten op dit raadsel.

SNELTEEKENEN

WANNEER je lust hebt, om eens vlug een ezelskop op het papier te zetten, moet je te werk gaan, als op dit plaatje aangegeven wordt.

Eerst trek je de lijntjes, die in figuur 1 voorkomen; dan voeg je er een paar bij, zoodat je figuur 2 krijgt, om ten slotte de teekening af te maken als fig. 3 laat zien.



Heb je nu een paar maal het voorbeeld nageteekend, probeer dan eens of je de teekening ook uit je hoofd op 't papier kunt zetten. Als het je gelukt, ben je heusch niet wat je geteekend hebt.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN GOEDE RECLAME.

















VEEL LATER





